

Novelli: Planeetta nimeltä Jatkumo 1. Alus nimeltä Fox-1200B kulki halki äänettömän avaruuden. Se oli vanha alus joka oli jo nähnyt kaiken ja käynyt kaikkialla koko tämän hetkisesti tunnetussa maailmankaikkeudessa. Samoin oli laita sen kokeneen miehistön kanssa. Lisäksi aluksella toimi Clanayan korkein oikeussali sekä vankien kuljetus paikkaan jota kutsuttiin Jatkumo-planeetaksi. Jatkumo oli suhteellisen uusi käytäntö joka oli vasta testivaiheessa ja sillä oli lukemattomia eri olemisen tasoja. Nytkin aluksella oli menossa oikeusistunto jossa syytetty oli yllättäen tunnustanut syyllisyytensä. Oikeussalissa oli paikalla tuomari, kaksi valtion määräämää psykoskannaajaa, syytetty sekä hänen asianajajansa sekä syyttäjä. Tuomari löi nuijalla pöytään istunnon alkamisen merkiksi. Hetken oli hiljaisuus ja sitten tuomari puhui. Tuomari: "Syyttäjä voi aloittaa." Syyttäjä: "Kiitos. Niin kuin tiedätte, meillä on tällä kertaa syytettynä 37-vuotias mies harvinaisen raa´asta väkivaltarikoksesta. Mies on jopa itse tunnustanut syyllisyytensä joten tämän ei pitäisi olla pitkä istunto." Tuomari: "Olkaa hyvä, jatkakaa." Syyttäjä (suunnaten katseensa ja sanansa syytetylle) : "Te siis tunnustatte syyllisyyttenne? Olkaa hyvä ja vastatkaa meille?" Syytetty: "Hyvä on, minä vastaan teille: minä olen syyllinen." Pieni kuohahdus yleisössä. Mutta, se oli odotettua. Odotettua ja jopa harkittua muutamien kohdalla. Sitten syytetty jatkoi: "Mutta, en ole niin paha mies kuin luulette. Minä tapoin hänet, mutta asia ei ole niin musta-valkoinen kuin minä sen näette." Syyttäjä: "Hyvä on, kertokaa meille lyhyesti näkökulmanne." Syytetty: "Kiitos. Minä surmasin vaimoni hetken mielijohteesta. En ollut sillä hetkellä täysin oma itseni vaikka katsonkin, että hän sai ansionsa mukaan. Vetoan siis mielenvikaisuuteen, herra Tuomari ja syyttäjä." Tuomari: "Hyvä on. Ja onko teillä – hyvä herra asianajaja – mitään lisättävää tähän?" Asianajaja: "Ei ole herra Tuomari. Meidän ainut näkökantamme on myöntää syyllisyys." Tuomari: "Hyvä on, kiitos." Sitten salissa oli pieni hiljaisuus ja Tuomari jatkoi: "Nyt on aika antaa psykoskannaajien tehdä arvokas työnsä. Hetken päästä he tulevat syytetyn luokse ja psykoskannaavat hänet tehden samalla arvioinnin siitä mille tasolle Jatkumoa hänet lähetetään." Tuomari nyökkäsi psykoskannaajille ja molemmat lähtivät kohti syytettyä. Toinen skannaaja meni miehen toiselle puolelleen ja toinen toiselle puolelle. Sen jälkeen he syväskannasivat miehen. Sen he tekivät saadakseen täydellisen kuvan miehen sisäisestä tilasta, hänen henkisestä tasostaan. Sitten, yhtä nopeasti kuin kaikki oli alkanut, yhtä nopeasti kaikki oli ohi. Psykoskannaajat olivat saaneet tarvitsemansa tiedon ja kertoivat sen Tuomarille. Salissa seurasi viiden minuutin tauko. Sillä aikaa jotkut kävivät wc:ssä tai juomassa virvoitusjuomia. Sitten kaikki palasivat taas saliin. Tuomari ryki hieman kurkkuaan ja aloitti. Tuomari: "Olkaa hyvä, nouskaa kaikki ylös. Nyt on minun aika lukea tuomio. Ja ilolla voin sanoa, että se on helppo tehtävä, minä tuomitsen syytetyn niin pitkäksi aikaa Jatkumo-planeetan osastolle THX 77:lle kunnes hänen henkinen tilansa palautuu normaaliksi tai jopa sitä korkeamaksi. Olen sanonut sanottavani. Olkaa hyvä, voitte poistua salista!" 2. Istunnon jälkeen mies vietiin aluksen selliosastolle. Vartijat avasivat huoneiston oven ja mies käveli sisään. Heti ensimmäiseksi hän sytytti tupakan ja ihmetteli huonetta; se oli joka puolelta itseasiassa aika viihtyisä, siellä oli pehmeännäköinen sänky nurkassa, jääkaappi (joka myöhemmin osoittautui olevan täynnä ruokaa ja juomia), TV, musiikkilaitteet ja hylly täynnä kirjoja (jotka osoittautuivat henkisen kirjallisuuden klassikoiksi) ja muita mukavuuksia. Hän istahti alas sohvalle ja poltteli tupakkaa. Hitto soikoon, tämä huonehan näyttää hiton hyvälle, olin kyllä kuullut huhuja Jatkumosta, mutta en tajunnut, että tämä olisi näin hienoa! Kirjoja, pehmeä sänky, TV ja kaikkea muuta, mitä muuta sitä oikein voisi toivoa? Noh, toivottavasti siellä Jatkumon osastolla THX 77:llä on yhtä hyvin asiat... Myöhemmin mies katseli TV:tä ja poltteli tupakkaa ketjussa. Illemmalla, vähän ennen nukkumaan menoa, hän tutki kirjahyllyä ja otti sieltä yhden kirjan. Sen nimi oli Harry

Couldmanin kirja "Rajalta takaisin" ja se oli Clanaya-planeetalla suuren suosion saavuttanut klassikkoteos. Mies avasi sen sieltä täältä ja luki satunnaisen pätkän: "Henkisyys ja veljeys ovat elämän korkeimmat päämäärät. Ja rakkaus on tie molempien saavuttamiseen." Hmm, tämä on aivan uutta tekstiä minulle...Henkisyys ja veljeys...tie molempien saavuttamiseen...kuulostaa mielenkiintoiselle... Hän laittoi kirjan takaisin paikoilleen, riisuutui ja meni sängylleen. Hetken päästä hän oli unessa, mutta jotain kirjasta oli jäänyt hänen alitajuntaansa, pitkin yötä hän näki unia jotka olivat – kerrankin – uskomattoman kauniita ja henkisiä sisällöltään. 3. Seuraavana päivänä vanki sai vierailijan. Mies oli Jatkumo-planeetan tehtävissä oleva virallinen henkilö ja hänet oli määrätty juttelemaan vangin kanssa. Se oli tavallinen rutiinikäytäntö ja miehet istuivat pöydän ääreen. "Olen tullut tänne kysymään sinulta muutamia kysymyksiä. Sopiiko se sinulle?" mies puhui. Vanki pyöritteli hetken aikaa tupakkaa käsissään, karisti sitä tuhkakuppiin ja vastasi sitten. "Kyllä. Ei minulla ole mitään sitä vastaan. Kysy pois vaan, mutta en usko, että se muuttaa mitään miksikään." "Hyvä on. Aloittakaamme!" mies puhui. Sitten hän aloitti kyselyn. Kysyjä: "Mitä mieltä olette tekemästänne rikoksesta? Oliko se mielestänne moraalisesti oikea vai väärä teko?" Vastaja: "Oikea, ehdottomasti oikea. Se huora sai sen mitä ansaitsi. Ei muuta." Kysyjä: "Hyvä on. Hyvä on. Jatkakaamme. Toinen kysymys: Uskotko sinä, että sinulla on mahdollisuus muuttua luonteeltasi? Tai henkisesti tasoltasi? Saada takaisin moraalinen omatuntosi, tunne siitä, että erotat oikean väärästä?" Vastaja: "Jos nämä kysymykset ovat tällaisia niin voimme lopettaa koko homman tähän." Kysyjä: "Ei, olkaa hyvä, vastatkaa vain kysymykseeni." Vastaja: "Hyvä on, hyvä on. Vastaukseni kysymykseesi on, että en tiedä siihen vastausta. Riittääkö se?" Kysyjä: "Riittää. Jatketaan kysymyksiä." 4. Illemmalla mies istui sellissään. Tällä kertaa hän ei katsonut tv:tä tai kuunnellut radiota vaan piti Harry Couldmanin kirjaa käsissään. Hän oli lukenut sitä jo aika pitkälle ja se näytti vaikuttavan häneen syvästi. Avasi hänessä sellaisia henkisiä näkymiä jotka olivat täysin uusia hänelle. Hän alkoi kyseinalaista jopa itseään ja omia motiivejaan elämässä. Hän mielensä kuitenkin vastusti asiaa ja lopulta mies heitti kirjan kiroten sellihuoneen nurkkaan ja kävi nukkumaan. Mutta, nyt hänen alitajunnallaan oli enemmän materiaalia mitä työstää, ja – taas – pienin askelin miehen mieli ja koko suhtautuminen elämäänsä alkoi muuttua. 5. Seuraavana aamuna vangin selliin tuli taas mies. Hän puhui vangille: "Olemme tänään iltapäivällä perillä Jatkumo-planeetalla. Ja sinne päästyämme viemme sinut osastolle THX 77. Tämän asian kertominen oli minun viimeinen komennukseni sinun suhteen. Toivotan sinulle pitkää ikää ja korkeaa henkistä kehitystä." Lopun päivää mies poltteli tupakkaa ja katseli muuttuvine mielentiloineen sellihuoneen nurkassa olevaa kirjaa. Kirjaa joka samalla kertaa sekä uhkasi, että oli alkanut kiehtomaan häntä. Henkisen kasvun mahdollisuus oli aivan uusi käsite hänelle. Sitten alus Fox-1200B saapui Jatkumo-planeetalle. Siellä miehelle tehtiin kaikki rutiinitarkastukset ja toimenpiteet ja sitten mies vietiin osastolle THX 77. Mies ja kaksi vanginvartijaa kävelivät pitkin valtavaa tunnelia jonka seinät ja kaareva katto olivat paksua lasia. Lasin takana oli valtavia trooppisia puita ja muuta kasvillisuutta ja lintuja ja eläimiä. Mies ihasteli haltioituneena näkymää heidän kävellessään ja taas hän tunsu sen, oudon tunteen, että jokin liikahti ja muuttui hänen sisällään ja otti uusia muotoja ja tasoja. Viimein mies ja vartijat olivat tunnelin päässä. "No, niin. Olemme perillä. Toivotamme sinulle pitkää ikää ja suurta henkistä kehitystä." "Kiitos." mies sanoi ja sytytti tupakan. Sen jälkeen vartijat ohjasivat miehen isoista rautaovista Jatkumo-planeetan osastolle THX 77 ja hän oli yksin. 6. Mies ihmetteli hetken minne oli joutunut. Ei tämä näyttänyt rangaistukselle, ei tämä näyttänyt paikalle jossa rikollisia rangaistiin, hän tuumi, tämä näytti paratiisille, joka puolella minne hän katsoi oli kauniita eksoottisia kasveja ja puita joiden välissä kulki pieni hiekkatie, jota mies lähti seuraamaan. Käveltyään tovin, hän

tuli pienelle bambupuista rakennetulle majalle jossa oli postilaatikko jossa luki miehen nimi. Hän ihmetteli kaikkea hetken ja sitten naurahti hieman ja sytytti tupakan. Ei tämä ole totta, hän tuumi. Minä olen pahimman luokan rikollinen, murhaaja ja minut on tuomittu tänne, paratiisiin. Kuinka tämä voi olla totta, tämä on täysin uskomatonta! Poltettuaan tupakan mies meni sisälle majaan. Siellä oli myös kaunista, huoneessa oli yksi sänky nurkassa, taas kirjahyllyllinen kirjoja (taas henkisiä kirjoja), jääkaappi ja muita pieniä mukavuuksia. Taaskaan mies ei voinut uskoa silmiään, niin utopistiselle kaikki vaikutti. Sitten hän käveli jääkaapille, avasi sen ja todettuaan sen olevan täynnä ruokaa ja juomia, hän alkoi laittaa itselleen ruokaa. Illemmalla, ollessaan sängyssä, hän oli ottanut taas kirjan kirjahyllystä. Tällä kertaa se oli eri kirja kuin mitä hän oli lukenut aluksella. Kirja oli Alfred Jakobsin teos "Elämän aakkoset" joka oli eräänlainen ohjekirja Jatkumon vangeille. Taas mies selaili sitä sieltä täältä ja kiinnitti huomionsa seuraavaan kohtaan. Elämän seitsemän viisautta: 1. Ole aina avoimin mielin milloin voit. 2. Ole aina myönteinen milloin voit. 3. Ole aina totuudellinen milloin voit. 4. Rakasta aina viisautta milloin voit. 5. Kohtele itseäsi niin kuin lähimmäisiä. 6. Pyri aboluuttiseen totuuteen jos mahdollista. 7. Pyhitä kaikki seitsemän sääntö korkeammalle voimalle. "Elämän seitsemän viisautta." hän tuumi yksin ääneen. "Tämä kaikki on aivan uutta minulle ja en tiedä miten suhtautua tähän kaikkeen..." 7. Seuraavana päivänä, kun hänellä ei ollut mitään tekemistä, mies päätti lähteä kävelyille ja tutkimaan osasto THX 77:ää. Hän käveli pitkän aikaa yhteen suuntaan ja tuli jonkinlaisen kaarevan lasi-ikkunan eteen. Hän pystyi heti näkemään, että lasi-ikkuna oli niin paksua ja kestävä lasia, ettei siitä mentäisi millään läpi, ei edes paksulla puukepillä hakkaamalla. Silloin hän tajusi sen: näytti siltä, että hänet oli eristetty tähän kuplamaailmaan joka oli kuin olikin paratiisi, mutta hänelle tuli mieleen, että oliko täällä muita ihmisiä tai eläviä olentoja? Oliko hän siis yksin koko maailmassaan? Sen verran hänkin tajusi, että jos vastaus on kyllä, niin silloin tämäkin paikka muuttui helvetiksi. Ihminen kuin aina oli riippuvainen toisista ihmisistä, niin fyysisesti kuin henkisesti. Hän päätti tutkia kuplamaailmaansa lisää, toivossa löytää muita ihmisiä, ehkä jopa vaan muita vankeja. Mies käveli taas pitkän aikaa, tälle kertaa kuitenkin seuraten kaarevaa ikkunaa ja viimein – suureksi onnekseen – hän näki uuden hiekkatien, se oli samanlainen kuin hänen asunnolleen vievä, muttei kuitenkaan sama. Käveltyään hetken hiekkatietä, mies tuli tosiaan toisen bambumajan kohdalle. Ja, silloin hymy nousi miehen huulille: hän ei sittenkään ollut yksin tässä kuplamaailmassa. Hän käveli huhuillen peremmälle majaan. "Onko täällä ketään?" hän kyseli kunnes joku vastasi hänelle. "Olen täällä peremmällä. Makailen sängyssä. Tule tänne vaan, taidat olla se uusi tulokas joka tuli eilen? Meillä on oma viidakkorumpumme, tiedämme kaiken mitä täällä tapahtuu." Mies käveli peremmälle majaan ja tuli miehen sängyn vierelle. Sängyllä makasi vanhamies jolla oli pitkä harmaa suippoparta ja mies oli vikkellä-älyisenoloinen ja näytti, että hänellä oli suuri hymy kasvoillaan. "Kuka sinä olet?" vanhus kysyi. "Minä olen Pieter." "Minä olen Robert." "Hauska tutustua." vanhus vastasi. "Niin on. Olen helpottunut nähdessäni sinut täällä. Luulin aluksi, että olin yksin täällä, tässä, mikä tämä nyt sitten onkaan, kuplamaailma." "Kuplamaailmapa hyvinkin." Vanhus vastasi naureskellen, mutta hän ei ollut missään mielessä ilkeä tai tarkoittanut nauruaan sellaiseksi. Itseasiassa Robert koki vanhuksen hyvinkin viisaaksi ja lämpimäksi ihmiseksi. Oli kuin vanhuksesta olisi säteillyt hyvää oloa häneen ja hetken Robert mietti, että vanhus oli jopa oivaltanut koko elämän salaisuuden, koko sen salatun mysteerin. "Oletko ollut kauan täällä? Mistä syystä olet täällä?" Robert kysyi. Silloin vanhus sanoi, että hän keittäisi teetä ja, että he voisivat istua pöydän ääreen ja jutella sitten tarkemmin. Hetken päästä vanhus kaatoi teetä molemmille, istui alas pöytään ja aloitti. "Minä olen ollut täällä kauan. Siitä lähtien, kun Jatkumon osasto THX 77 perustettiin 12-vuotta sitten. Ja syy täällä

olooni on murha. Niin kuin taitaa olla sinullakin, epäilen.” ”Minun syyntä on sama.” Robert vastasi. Ja nyt hän koki, että Pieter oli varmasti viisain ja tervejärkisin ihminen jonka hän oli koskaan tavannut. Miehen eloisasti välkkyvistä silmistä näkyi, että niiden takana oli toiminnassa suuri äly ja lämminhenkisyys, rakkaus elämää kohtaan. Ensimmäistä kertaa elämässään Robert myös koki, että joku toinen ihminen ymmärsi häntä täydellisesti, ehkä jopa paremmin kuin hän itse oli koskaan itseään ymmärtänyt. Niinpä miehet aloittivat teen juonnin, - yhden heidän monista huveistaan - ja aikojen kuluessa heistä tuli hyvät ystävät, sellaiset ystävät jotka ovat yhdessä elämänsä loppuun asti, samassa veneessä kelluessaan ikuisessa paratiisissa maailman rajoilla. Loppu